

נקום ובנינו

חשון תשפ"ג

בס"ד יז בחשון, תשפ"ג | 1.11.2023

ברוך דיין האמת
תנועת הקיבוץ הדתי משתתפת באבלה של ישיבת מעלה גלבוש
על נפילתו של
סגן אריאל רייך הי"ד
בוגר הישיבה
שנפל בפעולה בעזה
יהיה זכרו ברוך

כִּי הִנֵּה אֲוִיבֵיךָ יְהֻמָּיוֹן וּמְשַׁנְאֵיךָ נִשְׂאוּ רֹאשׁ...
כִּי נֹעֲצוּ לֵב יַחְדָּו עָלֶיךָ בְּרִית יְכָרְתוּ. (תהילים פג)

משלחנה של מזכ"לית | שרה עברון

שלום לכולם,

הטור השבועי נכתב מקיבוץ סעד בנגב המערבי, כאן בביתי, בשולחן העבודה שלי...

בחרתי להצטרף לחקלאי הביתי שלי שבא לעבוד בלולים (אל תשאלו מה הוא עושה שם... לא משהו משמח), ואני זוכה לכמה שעות בית יקרות במרחב המוכר אך שונה עד מאד. באתי להיות כאן בסעד ועלומים שהן כרגע נחשבות לשטח מלחמה. ההגדרה המתאימה ביותר למצבי הפרטי ואולי גם הקהילתי היום היא שהחיים חולקו ופוצלו. אנחנו נעים במחשבות בין הבית בקיבוץ הנוטע בשדות הנגב, לבין הקהילה הנמצאת על שפת ים המלח. כך ודאי גם חברי היקרים, חברי עלומים, הנעים במחשבות בין ביתם הפיזי לבין קהילתם הנמצאת בנתניה.

חיי הקהילה והבית שבנגב שזורים אלה באלה ומחברים בחוט דק וחזק עד מאד, קשר בל יינתק. אלה שבנגב השומרים על הבית, על ענפי המשק, חושבים על חבריהם שבים המלח, ולהיפך. כולנו שותפים למעגל החיים שממשיך לנוע מסביבנו, תינוקות שנולדים, זקני הדור שהולכים לעולמים. כח החיים ממשיך וחזק מכולנו.

אינני מחדשת שהחוט המקשר הזה הוא חשוב, וניזון מחלקיו השונים, אך מה שמתבהר לי מאד בביקור הקצר הזה - הוא עוצמתו. זכיתי להפגש ולהיווכח במו עיני במאמצים הכבירים שעושה הקבוצה המחזיקה את המשק החקלאי והיישוב הפיזי, והבנתי שהם שואבים את כוחם וחיוניותם מהאמונה והתקווה כי גם אם מעט רחוק היום, האיחוד והחיבור בין הקבוצות בוא יבוא.

וישנו גם החוט המשולש, הקשר החזק שיש לו כיום גם ביטוי מעשי מאוד - הקשר ללוחמים וללוחמות שמשרתים בצבא ומגינים כיום בגופם על ביתנו. האהבה, הגאווה וגם הדאגה לבנים ולבנות, לאחים ולאחיות, לבעלים ולנשים, לאבות ולאמהות, שאוחזים בנשק כדי שנוכל שוב לחזור לביתנו, גדולות מאוד וכיום משותפות לכל חלקי העם.

מי יתן ונזכה לראות במהרה בתקומת הנגב ופריחתו, באחדות העם ובאהבת חנם. בתפילה מעומק הלב לשלום כולם.

מעט על הקורה בכמה ממוסדות הרוח של התנועה בימים אלו

ישיבת הקיבוץ הדתי במעלה גלבוש

בתוך ענן האבל על נפילתו של בוגר יקר, הלב והמוח טרודים בכאב ודאגה על הסער שהומה סביבנו, אך עם זאת התובנה שהמלחמה היא גם על הרוח גוברת, ועם כל הקושי, קול התורה מהדהד שוב בהרי הגלבוש. מעת לעת נחלצים אנו ברצון לסיוע לחקלאים בעבודות הובעות וזוכים לקדש חיינו בתורה ולטהרם בעבודה. שנים מרבני הישיבה, הרבנים גמליאל וקליימן נמצאים בדרום, ועשרות רבות של תלמידינו פזורים בחזיתות השונות. ליבנו, מחשבותינו ותפילותינו מלווים אותם באהבה ובראה, שה' ידבר שונאינו תחתיהם ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת ניצחון, ונזכה כולנו לשלום בחילינו ושלווה בארמנותינו.

מכינת רוח השדה

כמעט בוגרי המכינה נוטלים חלק פעיל במלחמה וכולנו מתפללים לשלום. מידי יום צוות המכינה שולח אליהם קטע קטן של חיזוק ובעיקר לשמירה על קשרי הלב. רוב צוות המכינה הקבוע גויס ונותר צוות מצומצם מאד. למרות הכול, ההחלטה העקרונית הייתה שהמקום הנכון לבנים בימים אלה הוא דווקא במכינה. על מנת לעבור את האירועים האלה יחד, לתמוך אחד בשני ולהיות קצת יותר מנותקים מהמסכים. אבל בעיקר, המכינה נטלה על עצמה משימות לאומיות חיוניות: מפעל שמייצר כריכים לצה"ל בכמויות גדולות, מכבסה שמספקת ביגוד לבתי חולים, ניקינו מקלטים ביהוד, סייענו בהעברת מחלקות בבלינסון לאזורים ממוגנים, עסקנו רבות בחקלאות, ענף שנשאר ללא ידיים עובדות בתקופה קריטית של קטיף. קטפנו אבוקדו ורימונים ואספנו בטטות. במשימות אלה התגלה הכוח שלנו כקבוצה למלא משימות לאומיות באופן מעורר השראה. ימים קשים עוברים על עם ישראל, אנו בעיצומה של מלחמה שנכפית עלינו על ידי אויב אכזר ועם כל זאת אנו סמוכים ובטוחים שבס"ד ביחד ננצח.

מכינת צה"ל

חלק מנשות הצוות הקבוע מגוייסות בצו 8, וגם חלק מהמורים. מתוך הבנה שהמשימה הלאומית היום היא קודם כל סיוע בכל מקום אפשרי ולכן נכנסנו לשגרת חירום בה כל אחת משלושת הקבוצות מתנדבת מדי יום חצי יום לפחות, וביתר הזמן פועלות כקבוצה ולומדות. בתחילה פעלנו כמכינה אחת ויצאנו למשימות כמו ניקוי מקלטים בצפון, תפעול אירוח כ-150 חיילים במבנה שלנו ומבנה הרצוג הסמוך, וסיוע במועצה האזורית. בשבועיים האחרונים קבוצת הלל נמצאת בירושלים ומסייעת בהפעלת בית ספר וגן של מפוני העיר שדרות, וקבוצת צהר מתרכזת באזור המכינה ומתנדבת בקיבוץ עין צורים, בית הספר בקבוצת יבנה, חקלאות ועוד. שלוחת צה"ל בקבוצת יבנה מסייעת לחקלאות בקטיף רימונים בצרעה וגם בארזית חבילות בארגון "לתת" בבית שמש. המבנה שלה משמש בינתיים חיילים בקיבוץ. בשבוע הבא כל הקבוצות חוזרות למקומן ואנחנו ממשיכות בשגרת החירום, במקומות נוספים.

מדרשת עין הנצי"ב

מרבית התלמידות שבו לעולם בית המדרש אשר עומד על שלושה דברים: על התורה - השיעורים מתקיימים על ידי נשות ואנשי הצוות שאינם במילואים ועל פי המתאפשר בביתן; על העבודה - ואיזוהי עבודה שבלב? אלו התפילות מרוממות הנפש. ועל גמילות חסדים - מערך התנדבות שמאורגן על ידי התלמידות והצוות: בחקלאות, בסיוע למפונים, בתמיכה בקשישים, בעזרה לילדי מגויסים ועוד. האתגרים גדולים ועיקרם: השבת כל התלמידות ויצירת תחושה של רלוונטיות ומשמעות בעת הזאת. צוות המדרשה עסוק יום יום בקשרים מתמידים עם בוגרותינו שבצבא. הצוות משתדל לחזק את רוחן של התלמידות והבוגרות ביחד וכל אחת לחוד מתוך לימוד תורה.

מדרשת רוני

מאז ערב יום הכיפורים, נפגשנו רק לליל לימוד במשואות, והחזרה למדרשה פשטה צורה מוכרת ולבשה צורה חדשה - בשבועיים הראשונים. למדנו במתכונת מצומצמת ומרחוק, ועיקר הזמן הוקדש ל "צא מן התיבה"; כל אחת פעלה לעזור למי שצריך בסביבה שלה (משפחה, קהילה, חמ"לים ועוד ועוד). בשבוע שעבר התחלנו את "זמן חורף" שלנו באופן שונה מאוד מכל מה שיכולנו לדמיין. אנחנו משלבות בימים האלה בין התנדבות בבקרים (בגני הילדים ובמועדון ילדי א-ג במשואות. בבית ליצ'ק בית סיעודי לקשישים ובבית הספר היסודי נועם בבני דרום), לבין לימוד, תפילה וגיבוש. למדרשה חזרו רוב התלמידות ולמרות שהימים מתישים במיוחד, ובמקביל לדאגה הכלל ישראלית, האווירה חזקה וטובה. אווירה של יחד. גם הרבנית זיוית ברלינר (ראש המדרשה) וגם הרבנית חגית פרל (ר"מית שנה א) גרות בנתיבות שבנגב המערבי, על כל המשתמע המשפחתי. חלק מהמלמדים אצלנו מגויסים, על כן כגיבוי משמעותי לצוות, הגיעה לסייע גם המדריכה שלנו בשנה שעברה פנינה לוי-סטיבנסון, שהייתה אמורה להתחיל שנה אקדמית, והיא אמרה "הנני" והתייצבה למשימה.

ונסיים בתפילה מעומק הלב להחלמתו המלאה והמהירה של הרב נערן אשחר משדמות מחולה שבת שלום

בברכת חזק ואמץ, שרה עברון וחברי המזכירות הפעילה